

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1852/2024
11.06.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Александра Мијин, адвокат из ..., против тужене Агенције за привремено запошљавање „LABORIS HRS” д.о.о. Нови Сад, чији је пуномоћник Радмила Томић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 227/24 од 06.03.2024. године, у седници одржаној дана 11.06.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 227/24 од 06.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1294/2022 од 07.11.2023. године, ставом првим изреке, тужбени захтев је делимично усвојен а ставом другим изреке, тужбени захтев је одбијен у делу којим је тужиља тражила да се тужени обавезе да јој на име неисплаћене зараде за период од 01.02.2022. године до 31.10.2022. године исплати 321.912,41 динар, са законском затезном каматом на означене износе почев од доспелости до исплате, како је то ближе наведено у том ставу изреке, као и да се обавезе тужена да тужиљи на име накнаде штете због неискоришћеног сразмерног дела годишњег одмора за 2021. годину исплати 4.414,32 динара, са законском затезном каматом од 03.01.2022. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на наведене месечне износе неисплаћене зараде за период од 01.02.2022. године до 31.10.2022. године уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање у висини према обрачуну надлежних служби РФЗО, РФ ПИО и НСЗ на дан уплате. Ставом четвртим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 227/24 од 06.03.2024. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1294/2022 од 07.11.2023. године од 07.12.2023. године у делу одлуке о тужбеном захтеву и одлуке о трошковима поступка у односу на тужиљу, усвојен тужбени захтев и тужена обавезана да тужиљи исплати 321.912,41 динар, са законском затезном каматом на појединачне новчане износе почев од доспелости до исплате како је то ближе означено у том ставу изреке, да на име накнаде штете због неискоришћеног

сразмерног дела годишњег одмора за 2021. годину исплати 4.414,32 динара, са законском затезном каматом почев од 01.03.2022. године до исплате и да за тужиљу на досуђене износе из става првог изреке уплати доприносе за обавезно социјално осигурање код надлежних институција као и да јој накнади трошкове поступка од 156.903,06 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је одбијен захтев тужене за накнаду трошкова поступка. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове жалбеног поступка од 43.326,53 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизјски суд пази по службеној дужности. Друге битне повреде одредаба парничног поступка које могу бити разлог за изјављивање овог правног лека у смислу члана 407. ЗПП, тужена у ревизији не наводи.

Према утврђеном чињеничном стању тужена је агенција која се бави посредовањем у запошљавању радника и учествује у јавним набавкама, те је тако учествовала у јавној набавци коју је расписало ЈКП „Чистоћа Жабал“ коме су били потребни комунални радници. Након спроведеног конкурса ЈКП „Чистоћа Жабал“ је прихватила понуђену цену тужене и са њом закључила уговор о уступању комуналних радника. Парничне странке су закључиле уговор на одређено време 31.03.2021. године на основу којег је тужила упућена на рад код послодавца корисника ЈКП „Чистоћа Жабал“ ради обављања послова комуналног радника почев од 01.04.2021. године до 30.04.2021. године, због повећаног обима посла. Дана 29.04.2024. године тужила је засновала радни однос на неодређено време код тужене. Тужила је све време радила на гробљу, само је у случају потребе испомоћи радила у парку у Чуругу, парку у Жабљу и на кружном току општине Жабал. Тужила је у ЈКП „Чистоћа Жабал“ радила све до 03.12.2021. године када ју је пред крај радног времена, око 13,50 часова телефоном позвао шеф задужен за парк и гробље у Чуругу и рекао да је добила отказ и да не треба више да долази на посао. Овај позив је уследио након телефонског разговора шефа са директором који му је саопштио да морају да смање број ангажованих радника преко агенције и навео који ће радници добити отказ. Наредног дана (04.12.2021. године) тужила је дошла на гробље и раздужила кључ од просторија и капије на гробљу, а 06.12.2021. године позвала је шефа задуженог за парк и гробље у Чуругу и питала када ће добити решење о отказу, поново је позвала након три дана али ни тада није добила тражено решење. Тужила више није долазила на посао јер јој је речено да више не ради, да је добила отказ. Тужена је ангажованим лицима исплаћивала зараду на основу података које је туженој достављало ЈКП „Чистоћа Жабал“, односно тужена је на крају сваког месеца од ЈКП „Чистоћа Жабал“ добијала листу у којој су били унети подаци оствареном броју сати за запослене и на основу тог података вршила обрачун зараде. Тужена је до 03.12.2021. године тужиљи уредно исплаћивала зараду на текући рачун у два дела. Када је директор и законски заступник тужене добио карнет листу за децембар 2021. године и видео да је тужиљи последњи радни дан тог дана, тужени је одјавио тужиљу са обавезног социјалног осигурања са 03.12.2021. године и то на

основу споразума о престанку радног односа. После провере инспекције рада тужена је добила налог да наведену одјаву тужиље сторнира, што је и урадила. У јануару 2022. године тужила је била на разговору код законског заступника тужене, који јој је понудио закључење споразума о престанку радног односа и исплату зараде за јануар 2022. године (иако није радила, што је тужена и исплатила). Висина зараде коју би тужила остварила да је радила у периоду од 01.02.2022. године до 31.10.2022. године обрачуната је у односу на општих актата ЈКП „Чистоћа Жабал“ који су важили у спорном периоду а спрам зараде упоредног радника што укупно износи 321.912,41 динар у месечним износима. У току 2021. године тужила је искористила 10 дана годишњег одмора у периоду од 01.11.2021. године до 12.11.2021. године а висина накнаде штете за неискоришћени годишњи одмор за тужилу и то за 3 дана сразмерног дела годишњег одмора за 2021. године износи 4.414,32 динара.

Првостепени суд је одбио тужбени захтев за накнаду штете на име неисплаћене зараде за период од 01.02.2022. године до 31.10.2022. године, са образложењем да се право запосленог на зараду остварује на основу рада а не радног односа у зависности од времена на раду и радног учинка, сагласно одредбама члана 104. став 1., 105. став 1. и 107. Закона о раду. Због тога тужила не може добити оно што јој не припада јер зарада запосленом припада на основу обављеног рада и временаведеног на раду а будући да тужила у спорном периоду није провела ни један радни дан, ни час на раду, ни за тужену, ни за ЈКП „Чистоћа Жабал“, то њен тужбени захтев није основан, нити је основан захтев којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име неискоришћеног годишњег одмора исплати тражену накнаду. Пошто се тужила и даље налази у радном односу са туженом, односно да је пријављена на обавезно социјално осигурање првостепени суд је обавезао тужену да за тужилу изврши уплату доприноса за обавезно социјално осигурање у висини према обрачуну надлежних служби на дан уплате.

Другостепени суд је побијану пресуду преиначио и усвојио тужбени захтев са образложењем да је тужена тужили причинила штету у виду неостварене зараде у спорном периоду с обзиром да није обезбедила обављање послова уговором о раду, односно да тужила у спорном периоду није радила кривицом послодавца, овде тужене због чега је ова у обавези, на основу члана 164. Закона о раду, да јој накнади штету у висини неостварене зараде чија је висина правилно утврђена вештачењем и то у варијанти спрам зараде упоредног радника који је у спорном периоду обављао исте послове – послове комуналног радника, с обзиром да тужена током поступка није понудила доказе да би тужила, да је радила у спорном периоду, остварила зараду у нижем износу. На досуђене износе накнаде штете тужена је у обавези и да за тужилу уплати доприносе за обавезно социјално осигурање код надлежних институција у складу са одредбама чланова 51., 13. став 1. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање („Службени гласник РС“ бр. 84/2004...138/2020).

По налажењу Врховног суда правилно је другостепени суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду усвајањем тужбеног захтева.

Према Закону о агенцијском запошљавању („Службени гласник РС“ бр. 86/2013) Агенција за привремено запошљавање је привредно друштво или предузетник регистрован код надлежног органа на територији Републике Србије који заснива радни однос са запосленим ради његовог привременог уступања послодавцу кориснику на

територији Републике Србије ради обављања послова под његовим надзором и руковођењем; уступљени запослени је физичко лице које је у радном односу у агенцији у складу са овим законом и законом којим се уређује рад, а које се уступа послодавцу кориснику ради привременог обављања послова под његовим надзором и руковођењем у складу са овим законом (члан 2. ставови 1. и 2.). Чланом 9. истог закона Агенција са уступљеним запосленим закључује уговор о раду на неодређено или уговор о раду на одређено време које је једнако времену уступања послодавцу кориснику у складу са овим законом и законом којим се уређује рад. Одредбом члана 23. Закона о агенцијском запошљавању прописано је да Агенција може уступљеном запосленом да откаже уговор о раду или изрекне другу меру ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог и његово понашање у складу са законом којим се уређује рад и општим актима који се примењују код послодавца корисника, односно Агенције, као и из других разлога у складу са законом у којима се уређује рад (став 1). У случају незаконитог отказа уступљени запослени има право да пред надлежним судом покрене радни спор против агенције за накнаду штете у висини преосталог износа зарада од момента престанка радног односа па до истека трајања уговореног уступања највише 18 зарада као и право на уплату пореза и доприноса за тај период.

У конкретном случају тужилца је са туженом Агенцијом закључила уговор о раду на неодређено време ради обављања послова код ЈКП „Чистоћа Жабаљ“. Уговор о раду је тужилци престао незаконито, односно телефонским путем јој је речено да је добила отказ и да не долази више на посао дана 03.12.2021. године, да ће добити решење о отказу, које није добила. Због тога, по налажењу овог суда има право на накнаду штете од момента престанка радног односа до истека трајања уговореног рока, највише 18 зарада, као право на уплату пореза и доприноса за тај период. Тужилца је постављеним тужбеним захтевом тражила исплату 9 зарада, накнаду штете због неискоришћеног сразмерног дела годишњег одмора, као и уплату доприноса за обавезно социјално осигурање, на шта сагласно цитираним законским прописима има право.

Нису основани наводи у ревизији туженог да тужилца није радила и у траженом периоду, није обављала послове у седишту послодавца, и користила је слободно време, с обзиром на напред цитиране законске одредбе и заузето правно становиште.

Са изнетих разлога, ревизија туженог одбијена је као неоснована а другостепена пресуда потврђена као правилна и на закону заснована и на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић